

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

De ordine seruando in profectu[m] virtutum. Ca. 18.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

IMPEDIMENTIS. ET ADIVMENTIS. 14
nū suum ardebat desiderio, vt nulla ipsi ne
angelorum quidem potuerint solatia satisfa
cere nisi illo potiretur in quo toto corde cō
quiescebat.

De ordine seruando in profectu virtutum Ca. 18.

SVnt præterea per multi, qui sedule qui
dem contendunt ad meliora, sed exiguo
aut nullo interdum fructu, propterea q̄
ordinem in dirigēda vita seruare nesciant,
qui tamen vbiuis summè est necessarius.
Quemadmodum enim qui domum extrue
re parat, primo omnium in altum fodiens
stabile collocat fundamentum, (secus enim
magno suo dispendio edificabit) mox parie
tes erigit, deinde tectum superstruit, ita &
in optima vita dirigenda certus quidam or
do seruandus est, ne primo loco fiat quod
postremo faciendum est: id quod ab ijs fit,
qui neglectis incipientium ac proficientiū
exercitamentis, primo omnium totos sese
contemplatiuæ vitæ perfectioni dedūt, ar
bitrantes primo statim saltu, ad ipsum vsq;
montis verticem se posse transuolare. Qui
dum tandem deprehendunt sese neutiquam
promouere, nec animaduertunt quid sub sit
causæ, deteriores nonnunquam fiunt ijs qui
nihil vnquā ardui aggressi sunt. Nec minus
peccant ijs, qui confusè pariter omnibus, non

E in ordine

DE SPIRITVALIS VITAE
ordine singulos volunt gradus conscēdere,
non animaduertentes singulos quosque sa-
tis præstare suis ascensoribus negocij, etiā
ijs qui huc aduigilant sedulo. Itaq; & hi quo-
niam ordinem nesciunt, raro perfectionis
culmen assequuntur. Sunt autē hi veluti præ-
coces fructus ante tempus decidentes, & ve-
luti arbores suos flores abortientes. Hac de
re sapiens. Hæreditas inquit, ad quam festi-
natur in principio, in nouissimo benedictio-
ne carebit. Nascitur autē hæc ordinis con-
fusio nonnunquam ab ignorātia, potissimū
autem ab occulta quadam (vt metuendum
est)superbia, qua videlicet nōnulli mox altis-
sima volunt audentq; aggredi. Et videntur
quidē sublime aliquid de se polliceri: at sit
plerunq; vt quo altius subuolarint hoc gra-
uius corruant. Hinc est quod Paulus nos ita
adhortetur: Omnia honeste & secundū ordi-
nē fiāt in vobis. Alibi quoq; & hoc scribit.
Quæ aut sunt à Deo, ordinata sunt. Id quo-
que in rerum natura cernimus, suo quæque
pergere ordine. Arbores primū, ferè frōdes,
deinde flores, tandē fructus parturiunt. Eo-
dem modo cætera omnia quæcunq; incre-
mentum sumunt, certū sibi à Deo inditū or-
dinē custodiūt: id q; etiā in spiritali profes-
sū obseruandū est. Primo loco anima ipsa
ab omni-

Pro. 20. c.

1. Cor. 14. 3.
Ro. 4. a

ob omnibus noxis per syncerā pœnitentiā
 est repurgāda. Secūdo per opera virtutū ex
 colēda. Tertio per pietatē & feruorē erga
 Deū perficiēda. Principio ad Christi pedes
 descendatur cū Magdalena, vbi præsto est
 admissorū condonatio, inde ad manus ascē
 datur, per honorū operū exercitia, tertio ad
 os ipsum cū spōsa mystica exosculandū, per
 suavissimi amoris sensum, perq; dulcissimæ
 faciei contēplationē. Huius aut rei typus in
 Iacob præcessit, q; priusquā formosam illā
 Rachelē mereretur vxorē, eius sororē Liā
 coactus est accipere, quæ lippis erat oculis,
 sed tamē fœcūda. Idē docet & David deum
 ait, Iustitia & iudicium præparatio sedis
 tuæ indicās respiscētiā maleq; actę vitę cor
 rectionē illic debere præcedere, vbi Domi
 nus ipse per suam gratiam possit residere.
 Itaq; summē necessariū, vt q; ex mundana et
 scelerosa vita pedē iā retraxit, primo omnīū
 ad verā pœnitentiā peragēdā totū sese cōfe
 rat, quę sanē lōgē plus negocij habet quā ho
 die vulgo æstimatur: mox veterē illam pra
 uāq; consuetudinē à se abdicare discat, ac di
 uersam à pristina illa cōuersationem appre
 hēdat, priusquā se totū ad contēplationē cō
 ferat. Nō q; expers omnino esse debeat à cō
 templatione, dum adhuc in pœnitentia agit

Gen. 29. d.

Pla. 89.

aut à pœnitentia, dum iam in contemplatione est: (nam tametsi spiritualis exercitij gradus discreti s̄nt, miscendi tamē sunt nonnūquā) sed vt agnoscat, qd potissimū primo, & quid potissimū secundo fit loco agendū. Nam qui in statu adhuc agit pœnitentiū ad pedes procumbens benignissimi Iesu, hinc actæ vitæ turpitudinem, inde contemplan̄s seueram Dei iustitiā, vt ex hoc ad terrorem concitetur & contritionem, nihil vetat quominus vultum atq; oculos interdū attollere debeat ad placidam dulcissimi Iesu faciem, recogitaturus diuinam bonitatem, eidemq; gratias acturus, quæ tã diu peccanti atq; ingrato pepercerit, & à qua ipse bona acceperit loco malorum, sumpta ex hoc ipso fiducia, se non prorsus à Deo esse proiectum. Similiter qui in supremo constitutus est gradu, & per ardorem contemplationis diuinam contuetur & quoad licet degustat bonitatem, nonnunquam oculos inflectere debet ad suam vilitatem, debilitatem, vetera illa flagitia, coridianos lapsus, quo videlicet per humilitatem se magis in amore stabiliat, atque agnoscere discat quanta ipsum gratia dignetur Deus, qui hominē tam infelicem atque abiectum ad tantā subuehat dignitatē, suscitās (vt inquit psalmodographus

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS 16
psalmographus de terra inopem, & de stercore erigens pauperem: vt collocet eum cū ^{psal. 112.}
principibus, cū principibus populi sui, hoc est cum supremis cœlorum spiritibus. Hic autem ordo spiritualis profectus pulchro nobis docetur in veteri testamento enigma ^{Deut. 21. 9.}
te, vbi iudæis præcipitur, vt si quis in prælio captiuasset gentilem mulierem, quã uxorem vellet, ipsa primum cæsariem raderet, vngueis circuncideret, vestem deponeret in qua capta erat, sedensque in domo fletet patrem & matrem suam, in mense vno, & postea hanc ille acciperet uxorem, quo indicatur, quòd dum mundana aut peccatrix anima à Deo accersitur ad meliorem vitæ frugem, seu vitam monasticam, priusquam ad amplexum admitti mereatur amabilis Iesu, refecare ac proijcere debeat ònem sensualium rerum redundantiam, viuendi rationem a pristina prorsus diuersam apprehendere: secundum hæc complorare patrem suum & matrem debeat, hoc est scelerosam illam vitam, quam ab Adam & Heua primis humani generis parentibus hausit, quorum peccato in peccatis nascimur vniuersi: atq; ita tandem ad statum admitti merebitur, dulcissimæ contemplationis & flagrantissimi erga Deum amoris.

De